

prima instanță: Judecătoria Rîșcani
mun. Chișinău
Judecător: L. Lupașco
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: M. Ciugureanu, A. Minciuna, L. Popova

ÎNCHEIERE

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Tertiuc Nicolae,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldasig” împotriva lui Tertiuc Nicolae cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Tertiuc Nicolae și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 martie 2015,

c o n s t a ț ă:

La 06 februarie 2014, SA „Moldasig” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Tertiuc Nicolae, solicitând încasarea de la Tertiuc Nicolae a prejudiciului material în mărime de 49 840,89 lei și a cheltuielilor de judecată.

În argumentarea cererii societatea reclamantă a indicat că la data de 08 mai 2010, s-a produs accidentul rutier între automobilele de model AUDI 100 cu n/î XXXXX, condus de Tertiuc Nicolae și automobilul de model Opel Astra cu n/î XXXX, condus de Madan Alexandru.

Vinovat de producerea accidentului rutier, conform deciziei Poliției rutiere a fost recunoscut șoferul automobilului AUDI 100, Tertiuc Nicolae, care posedă un certificat de asigurare obligatorie de răspundere civilă nr. AG 109756, eliberat de SA „Moldasig”.

În conformitate cu art.21 al Legii nr.414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă, pentru pagube produse de autovehicule, în urma primirii cererilor din partea persoanelor cointeresate, SA „Moldasig” a întocmit două dosare de daune înregistrate sub nr. D/AORC/10-801 și D/AORC/10-801/S.

La 24 mai 2010, de către societatea reclamantă a fost întocmit procesul-verbal de constatare și evaluare a pagubelor nr. D/AORC/10-801, prin care de comun acord cu părțile interesate, au fost stabilite defectele aduse automobilului deteriorat de model Opel Astra cu n/î XXXXX.

Conform devizului de calcul, întocmit de specialistul SA „Moldasig”, suma despăgubirii de asigurare pentru repararea automobilului Opel Astra cu n/î XXXX și

suma tuturor cheltuielilor medicale constituia 49 840,89 lei.

În baza contractului de asigurare și a ordinului directorului general nr. 1887-01 din 25 noiembrie 2010 SA „Moldasig” a achitat despăgubirea de asigurare în mărime de 48 571,02 lei în baza ordinului nr.2402-01 din 28 decembrie 2010, la fel SA „Moldasig” a achitat despăgubirea de asigurare în mărime de 1 269,87 lei beneficiarului despăgubirii de asigurare.

Astfel, invocând prevederile art.29 lit. f) al Legii nr.414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, precum și faptul că soluționarea amiabilă a litigiului nu a avut un rezultat pozitiv, SA „Moldasig” a solicitat încasarea de la Tertiuc Nicolae a prejudiciului material în mărime de 49 840,89 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 martie 2015, cererea de chemare în judecată a fost admisă integral, s-a hotărât încasarea din contul lui Tertiuc Nicolae în beneficiul SA „Moldasig” suma de 49 840,89 lei cu titlu de despăgubire de asigurare în ordine de regres și taxa de stat în mărime de 1 495,22 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a constatat că, cerințele invocate în acțiune se încadrează în prevederile legii.

Considerând neîntemeiată hotărârea primei instanțe la 22 aprilie 2015, Tertiuc Nicolae a depus cerere de apel prin care a solicitat casarea hotărârii contestate.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță la adoptarea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărîre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, cât și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, s-a respins apelul Tertiuc Nicolae și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 martie 2015.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate.

Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărâre legală și întemeiată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, Tertiuc Nicolae a înaintat cerere de recurs, prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 martie 2015.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 15 februarie 2017 a fost expediată recurentului la 03 aprilie 2017. Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 CPC, consideră recursul depus la data de 12 aprilie 2017 în termen.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, recurentul consideră că soluția instanței de apel este pripită, fapt ce rezultă din nedeterminarea naturii juridice a obiectului litigiului, criteriu care presupune prin sine lămurirea corectă și certă a situației de fapt și de drept.

De asemenea, susține că instanța de apel examinând apelul a trecut în mod

superficial argumentele invocate de către Tertiuc Nicolae și materialul probator anexat la materialele cauzei, fără a examina legalitatea și temeinicia hotărârii supusă apelului sub toate aspectele, în raport cu legislația ce guvernează litigiul în cauză.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de Tertiuc Nicolae, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat Tertiuc Nicolae, este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, completul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În cazul de față, argumentele invocate de către recurent în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Completul reiterează și faptul că, recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi

considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr. 45701/99 § 137, ECHR 2001-XII). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă în recursul declarat de către Tertiuc Nicolae asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Tertiuc Nicolae, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Tertiuc Nicolae.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea